

ΦΥΡΔΗΝ - ΜΙΓΔΗΝ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

—Τι είναι εκείνο που ο Θεός δεν τ' βλέπει ποτέ, οι βασιλείς τ' βλέπουν κάποτε κι' ο λαός τ' βλέπει πάντοτε ;

—'Ο όμοιος μας. *

—Τι είναι εκείνο που κάνει τους άντρες να παντρεύονται ;

—Τι άλλο απ' τ'α κορίτσια ; *

'Ο λόγος περί νοσηρότητας των σκύλων.

—'Υπόχρον σκυλιά που έχουν περισσότερο μυαλό απ' τ' άνημπού τους...

Και ζήποιος άμνημένος :

—Πράγματι... 'Εγώ έχω ένα τέτοιο... *

—Κατηγορούμενε, πώς ονομάζεσαι ;

—Συγγνώμη, τώρα πρόδωξε, θέλω να δικασθώ... ΙΝΔΟΥΝΙΤΟ ! *

—Πατέρα, οι βουλευτάι δεν έχουν λόγο ;

—Γιατί ρωτάς, παιδί μου ;

—Γιατί βλέπω πως τόν ζητούνε πάντα από τόν πρόεδρο... *

ΕΡ.—Κατά τί ή γυναίκες μοιάζουν με τις ζωολόγες ;

ΑΠ.—Και ή πρώτη και ή δεύτερες όταν χτυπιούνται γίνονται μιλαζότερες. *

ΕΡ.—Τι είναι φίλια ;

ΑΠ.—'Εως ζωής φρειά. *

ΕΡ.—Τι είναι έπιτηρύμνια ;

ΑΠ.—'Ο πλούσιος τών φτωχών. *

ΕΡ.—'Από που εξαρτάται ή γυναικεία ντροπή ;

ΑΠ.—'Από... τ'α ντεκούτέ ! *

'Ο έρωσ είναι λαχείο. Λαχνούς παίρνουν όλοι οι άνθρωποι, αλλά μόνον οι ηλιθίοι κερδίζουν.

—Συνήθος ο φίλος όλων του κόσμου δεν έχει κανέναν φίλο, και όποιος δεν έχει κανέναν φίλο είναι φίλος όλων του κόσμου.

—'Όταν είναι κανείς δυνατός, θηριεύει. 'Αλλά μόνον όταν θηριεύει μόνος του, είναι πραγματικά δυνατός. *

—Ποιό όργανο άποστρέφει, διδάσκαλε ; ρωτούσαν κάποτε τόν διάσημο μουσικό Χάνδν.

—Τό κλάοντο !

—Και πού πολύ απ' αυτό ;

—... Από κλάοντα ! *

ΤΟΥΡΚΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Τό νερό δεν ξεχνάει ποτέ τ' όδρομό του.
—Κάθε άνθρωπος έχει μέσα στην καρδιά του ένα λιντάρι που κοιμάται.

—Τά δάκρυα έχουν δική τους γλώσσα. 'Ο μόνος που τ'α καταλαβαίνει είναι εκείνος που τ'α χώνει.

—Κάλλιο να ντρέπεται στο ριζοβούνι παρά στο χορφοβούνι.

—'Η άλεπού ένα πράγμα εύχεται. Νά μην την ιδή τ'ο σκυλί.

Θάνατος στους Καπουλέτους !... (Στραγγαλίζει την 'Ιουλιέττα).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, (πέφτοντας καταγής).— Πειθαίνο !...

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Τι έκανε, παλιόπαυδο ;

ΡΩΜΑΙΟΣ, (με σβουμένη φωνή).—'Η προσέγγισε τού θανάτου μου δίχνει μεγάλη διανοητική διαίγνια... Τώρα καταλαβαίνω... Πειθαίνομε θήματα τού σοφιστή μας έρωτος !... Τό παιδί μας έχει τ'ό αίμα τών Καπουλέτων στις φλέβες του. Δεν μπορούσε λοιπόν ούτε ν' αντίκρισή τον Μονταγκυό σαν κι' έμένα. Τό κληρονομικό μίσος έξυψανε μέσα του !... Γι' αυτό με σκότωσε !... (Σεφυγγεί).

ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ, (με σβουμένη επίσης φωνή).—Τό μοιραίο !... Τό μοιραίο !... Τό παιδί μας έχει από τ'ο Ρωμαιο τ'ό αίμα τών Μονταγκυό στις φλέβες του... Με στραγγαλίσαι από μίσος προς τούς Καπουλέτους ; (Σεφυγγεί).

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑΣ, (σδυλάζοντας).—Είνε φοιχτό... Φοιχτό !... Μέσα στις φλέβες μου αλληλομάχεται τ'ό αίμα μου !... Τό μισό είναι αίμα Καπουλέτου και τ'ό άλλο μισό αίμα Μονταγκυό !... Θάνατος στους Καπουλέτους !... Θάνατος στους Μονταγκυό !... (Αρπάξει δύο μαχαίρια από ένα τραπέζι και όπλιζει μ' αυτά κάθε τον χείρ). Θάνατος στους Καπουλέτους !... (Πυριάζει τ'ό δεξιό τ'ον πλευρό). Θάνατος στους Μονταγκυό !... (Τρυπάει και τ'ό άριστερό τ'ον πλευρό και πέφτει νεκρός).

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ.—Τό μοιραίο !... Τό μοιραίο !...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

'Ο κρατούμενος ποιητής και ο ποιητής... άστύνεμος. Τι κάνει μία βρισιά κατά τού Ραζίνα. Μία νύχτα στο φρέσκο. Οι τρεις μεγαλύτεροι συγγραφείς τής 'Ισπανίας. 'Η μικρή μαθητριά και ο Μπλάσκο 'Ιμπάνιεθ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

'Ενα βράδυ μερικοί άστυνόμενοι όδήγησαν στο όο 'Αστυνομικό Τμήμα τού Παρισιού έναν νεύιο μεθυσμένο, ό όποιος άπήγγελε ποιήματα επί ποιημάτων κάτω απ' τ'ο παρόθυρο τής εκλεκτής του.

'Ο κούριος αυτός, ό όποιος άγαπούσε τόσο τ'α καλά κρασιά και τούς όμοιους στίχους, δεν ήταν άλλος από τ'ο γνωστό συμβολιστή ποιητή και κριτικό 'Αδόλφο Ρεττέ. Μά και ό άστυνόμενος τού όου τιμήματος ήταν ό επίσης γνωστός ποιητής 'Ερνέστος Ραβίνό.

'Ο Ραβίνό, μόλις άγγουοισε τ'ο Ρεττέ, ό όποιος ήταν και φίλος του, διέταξε τούς άστυνόμενας ν' άποσπρωθούν. Τότε ο Ρεττέ στροφολοζώθηκε στο τραπέζι τού άστυνομίου και τού είπε :

—'Ο ή π ά τ σ ο ι σου φαίνεται πως μισούν τούς ρομαντικούς !... Μ' έπισαν επειδή άπήγγελα ποιήματα τού Μισσέ... Χωρίς άλλο αυτοί οι κούριοι θα προτιμούσαν ν' άκούσουν χαμιά σαζιλάρα τού Ραζίνα...

Αυτά τ'α λόγια ήσαν και ή καταστροφή τού Ρεττέ. Είχε βριθεί τ'ο Ραζίνα, ό όποιος, μαζί με τ'ο Βερλιαν, ήταν γιά τ'ο Ραβίνό, ό Θεός τής ποιήσεως.

—Τι είπες ; φώναζε ό άστυνόμενος-ποιητής, 'Αναζάισε άμέσως τ'α λόγια σου, γιατί σε κλείνω στη σπηλιά στο φρέσκο.

—Ποτέ ! φώναζε ό Ρεττέ.

—'Όποτε δεν αναζάεις τ'α λόγια σου ;... 'Όχι ;

Τότε τόσο τ'ο χειρότερο γιά σένα !...

—Βάλε με να με βιασάνουν αν θέλεις, τού άπάντησε ό Ρεττέ, μά κάτω οι φρεσάτοι Θεοί σαν τ'ο Ραζίνα.

Τότε ο Ραβίνό, έξω φρενών, προσζάισε δύο άστυνόμενας και τούς φώναζε οργιζόμενος :

—Κλείστε τον σ'α κρατητήριο !... Φυλάξτε τον ως αήριο τ'ο ποσι ! Αυτό θά τόν μάθι να σέβεται τ'ο μεγάλο Ραζίνα !

'Ετσι ο Ρεττέ πέφισε μία νύχτα στο φρέσκο, επειδή ό Ραβίνό άγαπούσε πολύ τ'ο Ραζίνα !... *

Κάποτε ένας έπιθυρητής τών σχολείων τής Σβάλλης άνήγγελε στο διεθυντή ενός δημοτικού σχολείου ότι θα πήγαινε να τ'ο έπιθυρήσει, σποδουόμενος από τ'ο διάσημο συγγραφέα 'Ιμπάνιεθ.

'Ο διεθυντής τού σχολείου, ό όποιος όνομαζόταν 'Εσαπατέρο, μόλις έλαβε τήν ειδοσίμια αυτή, ζόντηρε να χάσει τ'ο μυαλό του. Κάλεσε λοιπόν τούς μαθητάς του, και, άφορ τούς άνήγγελε τήν προσεχή έπίσκεψη τού 'Ιμπάνιεθ, τούς είπε :

—Γιά να τιμήσουμε τ'ο μεγάλο συγγραφέα μας, θά τόν παρακαλέσω να ρωτήσει έναν από σ'ας ποιό είναι ό τρεις μεγαλύτεροι συγγραφείς τής 'Ισπανίας. Αυτός λοιπόν που θά έρωτηθή, πρέπει να τ'ο άπαντήσει : «Μαίρο, οι τρεις μεγαλύτεροι συγγραφείς τής 'Ισπανίας είναι ο Φερδινάντε, ο Κάλντερον και ο Μπλάσκο 'Ιμπάνιεθ » Χωριέται τ'α λόγια αυτά και μην τ'α ξεράσετε.

Τήν επομένη έδωμάδα πράγματι, ό Μπλάσκο 'Ιμπάνιεθ και ό έπιθυρητής πήγαν και έπισκέφθησαν τ'ο σχολείο.

'Αφορ ό διάσημος συγγραφέας κούνησε τ'ο κεφάλι του γιά τήν κακή κατάσταση τού ολιμήματος, ρώτησε τ'ο διεθυντή :

—Ποιά είν' αυτή ή μαθητριά που με κεντάζει τόσο φοβισμένα ;

—'Ω, αυτή, άπάντησε ό 'Εσαπατέρο, είναι μία καλή μαθητριά.

—Πόσον έτόν είνε ; Ξαναρώτησε ό 'Ιμπάνιεθ.

—Είνε δεκατριών έτόν. 'Ενδιαφέρεται μάλιστα γιά τή φιλολογία... Ρωτήστε την, αν θέλετε, ποιό είναι οι τρεις μεγαλύτεροι συγγραφείς τής 'Ισπανίας. Πληρίσει, μαζούλια μου... Μην ρωτάσα !...

'Ε, λοιπόν, πές μου, όμοιά μου καπέλλα, τή ρώτησε ο 'Ιμπάνιεθ, ποιό είνε οι τρεις μεγαλύτεροι συγγραφείς τής 'Ισπανίας ;

—Οι τρεις μεγαλύτεροι συγγραφείς τής 'Ισπανίας ; έκανε λάθος ή μαζούλια. 'Εν πρώτους είνε ο Φερδινάντε.

—Πολύ όμοιά, παιδί μου ! είπε ό 'Ιμπάνιεθ. 'Ελετα !...

—'Ελετα έρχεται ό Κάλντερονό.

—Μαράβο, μαζούλια μου. Και ό τρίτος ;

—'Ο τρίτος... 'Ο τρίτος... έταράχισε ή μικρή μαθητριά.

'Εξένη τή στιγμή τ'ο βλέμμα τής ανάντησε τ'ο όργανισμένο βλέμμα τού δασκάλου τής, πράγμα που τήν έκανε να τ'α χάσει ακόμα περισσότερο.

—'Ο... τρίτος... ό τρίτος... μεγάλος συγγραφέας τής 'Ισπανίας !... έξακολούθησε να τρανάζει.

Και, σ'άν να τής ήρθε έξαίμια κάποια έπιλευσία, έταράχισε με άόρους :

—Δεν θυμάμαι καί τ'ό όνομά του... Μά είπατε σεις, κούρι !...

'Αμέσως όλη ή τάξις άρχισε να γελάει δυνατά και περισσότερο απ' όλους ό 'Ιμπάνιεθ !

